DOMSTOLENS BESLUT (fjärde avdelningen)
den 1 februari 2001 *

I de förenade målen C-300/99 P och C-388/99 P,

Area Cova SA, Vigo (Spanien),

Armadora José Pereira SA, Vigo,

Armadores Pesqueros de Aldán SA, Vigo,

Centropesca SA, Vigo,

Chymar SA, Vigo,

Eloymar SA, Estribela (Spanien),

Exfaumar SA, Bueu (Spanien),

Farpespan SL, Moaña (Spanien),

Freiremar SA, Vigo,

Hermanos Gandón SA, Cangas (Spanien),

Heroya SA, Vigo,

Hiopesca SA, Vigo,

José Pereira e Hijos SA, Vigo,

Juana Oya Pérez, Vigo,

Manuel Nores González, Marín (Spanien),

Moradiña SA, Cangas,

Navales Cerdeiras SL, Camariñas (Spanien),

Nugago Pesca SA, Bueu,

* Rättegångsspråk: spanska.

Pesquera Austral SA, Vigo,

Pescaberbés SA, Vigo,

Pesquerías Bígaro Narval SA, Vigo,

Pesquera Cíes SA, Vigo,

Pesca Herculina SA, Vigo,

Pesquera Inter SA, Cangas,

Pesquerías Marinenses SA, Marín,

Pesquerías Tara SA, Cangas,

Pesquera Vaqueiro SA, Vigo,

Sotelo Dios SA, Vigo,

företrädda av A. Creus Carreras, E. Contreras Ynzenga och A. Agustinoy Guilayn, abogados,

och

Xunta de Galicia, företrädd av V.M. Vázquez-Portomeñe Seijas, abogado,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 8 juli 1999 av förstainstansrätten (tredje avdelningen) i mål T-194/95, Area Cova m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2271), i vilket det förs talan om att detta beslut skall upphävas,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Carbery och G. Ramos Ruano, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Vigo,

Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar), Vigo,

och

Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), Vigo,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna D. A. O. Edward och C. W. A. Timmermans (referent),

generaladvokat: F. G. Jacobs,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Area Cova SA och 27 andra skeppsredare i de spanska provinserna La Corogne och Pontevedra (nedan kallade Area Cova m.fl.) samt Xunta de Galicia har, genom ansökningar som inkom till domstolens kansli den 10 augusti respektive den 12 oktober 1999, med stöd av artikel 225 EG och artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 8 juli 1999 i mål T-194/95, Area Cova m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2271, nedan kallat det överklagade beslutet), genom vilket förstainstansrätten avvisade deras talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 1761/95 av den 29 juni 1995 om en andra ändring av förordning (EG) nr 3366/94 om vissa åtgärder för år 1995 som syftar till bevarande och förvaltning av fiskeresurserna i det regleringsområde som anges i konventionen om framtida multilateralt samarbete om fisket i Nordatlantens västra del (EGT L 171, s. 1, nedan kallad den ifrågasatta förordningen).

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

2 Bakgrunden till tvisten, som den framgår av de handlingar i målet som har inkommit till förstainstansrätten och som den redovisas i punkterna 1—11 i det överklagade beslutet, kan sammanfattas enligt följande.

3 Fiskerikommissionen vid Fiskeriorganisationen för Nordatlantens västra del (nedan kallad NAFO) bildades genom konventionen om framtida multilateralt samarbete om fisket i Nordatlantens västra del (nedan kallad NAFO-konventio-

nen), vilken antogs på Europeiska ekonomiska gemenskapens vägnar genom rådets förordning (EEG) nr 3179/78 av den 28 december 1978 (EGT L 378, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 1, s. 31). I september 1994 införde fiskerikommissionen för första gången en begränsning av fångstmängden av liten hälleflundra inom det område som omfattas av bestämmelserna i NAFO-konventionen (nedan kallat NAFO-området), genom att fastställa en total tillåten fångstmängd för denna fisk inom NAFO:s delområden 2 och 3 på 27 000 ton för år 1995.

4 Den 20 december 1994 antog rådet förordning (EG) nr 3366/94 om vissa åtgärder för år 1995 som syftar till bevarande och förvaltning av fiskeresurserna i det regleringsområde som anges i konventionen om framtida multilateralt samarbete om fisket i Nordatlantens västra del (EGT L 363, s. 60; svensk specialutgåva, område 4, volym 8, s. 79). I sjunde övervägandet i denna förordning konstaterade rådet bland annat att den maximala fångstnivån för liten hälleflundra inom NAFO:s delområden 2 och 3 för år 1995 ännu inte hade fördelats mellan parterna i NAFO-konventionen och att NAFO:s fiskerikommission skulle komma att sammankalla ett möte för att besluta om en sådan fördelning. I väntan på fördelningen skulle det vara tillåtet att fånga liten hälleflundra under år 1995, och fångsten skulle komma att räknas av från de kvoter som bestämdes för medlemsstaterna.

5 Nämnda fördelning gjordes vid ett extraordinarie möte som hölls mellan den 30 januari och den 1 februari 1995, vid vilket NAFO:s fiskerikommission beslutade att Europeiska gemenskapen ur den totala tillåtna fångstmängden för liten hälleflundra på 27 000 ton skulle tilldelas en andel på 3 400 ton.

6 Eftersom gemenskapen ansåg att denna tilldelning inte var tillräcklig, gjorde den den 3 mars 1995 en invändning med stöd av artikel XII.1 i NAFO-konventionen.

7 Samma dag ändrade Kanada sin lagstiftning — uppenbarligen som ett svar på denna invändning — för att kunna inspektera fartyg utanför sin exklusiva

ekonomiska zon. Den 9 mars 1995 inspekterade de kanadensiska myndigheterna, med stöd av denna nyligen ändrade lagstiftning, fartyget Estai, tillhörigt klaganden José Pereira e Hijos SA, som fiskade i NAFO-området.

8 Genom förordning (EG) nr 850/95 av den 6 april 1995 om ändring av förordning nr 3366/94 (EGT L 86, s. 1) fastställde rådet då en oberoende kvot för gemenskapen som begränsade gemenskapens fångst av liten hälleflundra inom NAFO:s delområden 2 och 3 för år 1995 till 18 630 ton. Rådet klargjorde därvid att "[d]en oberoende kvoten bör fastställas med hänsyn till den åtgärd för bevarande som fastställts för denna resurs, nämligen en total tillåten fångstmängd på 27 000 ton" och att det "[d]ärför är... nödvändigt att se till att fisket kan stoppas när denna totala tillåtna fångstmängd har uppnåtts, även innan den oberoende kvoten har förbrukats".

9 För att bilägga den diplomatiska tvist som hade uppstått mellan gemenskapen och den kanadensiska regeringen till följd av de ovan i punkterna 6 och 7 beskrivna händelserna, undertecknade de båda parterna den 20 april 1995 ett avtal om fiske inom ramen för NAFO-konventionen, i form av ett godkänt protokoll, skriftväxling, notväxling samt bilagorna därtill, ett avtal som godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 95/586/EG av den 22 december 1995 (EGT L 327, s. 35, nedan kallat det bilaterala avtalet om fiske).

10 I enlighet med detta avtal antog rådet den 29 juni 1995 den ifrågasatta förordningen, genom vilken gemenskapskvoten avseende fångst av liten hälleflundra inom NAFO:s delområden 2 och 3, med verkan från den 16 april 1995, fastställdes till 5 013 ton för år 1995.

11 Genom kommissionens förordning (EG) nr 2565/95 av den 30 oktober 1995 om upphörande av fiske av liten hälleflundra med fartyg under flagg från någon medlemsstat (EGT L 262, s. 27) konstaterades att denna kvot hade förbrukats.

Förfarandet i förstainstansrätten

12 Area Cova m.fl. samt tre skeppsredarsammanslutningar i Vigo (Spanien), nämligen Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesca de Merluza (Anamer), Asociación Nacional de Armadores de Buques Congeladores de Pesquerías Varias (Anavar) och Asociación de Sociedades Pesqueras Españolas (ASPE), ansåg att gemenskapens fångstkvot för liten hälleflundra på 5 013 ton vida underskred den kvot som rådet tidigare hade fastställt och endast utgjorde en liten del av den totala tillåtna fångstmängd som NAFO:s fiskerikommission hade fastställt. De ansåg därför att kvoten skadade deras ekonomiska och finansiella intressen, varför de den 16 oktober 1995 väckte talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen. Inom ramen för denna talan gjorde de även en invändning om att det bilaterala avtalet om fiske var rättsstridigt.

13 Genom beslut av ordföranden för förstainstansrättens femte avdelning av den 25 juni 1996 tilläts Xunta de Galicia att intervenera till stöd för klagandenas yrkanden.

14 Genom särskild handling gjorde rådet i enlighet med artikel 114.1 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten en invändning om rättegångshinder. Rådet anförde att den ifrågasatta förordningen var en normativ rättsakt med allmän giltighet, som därtill inte berörde klagandena direkt och personligen, och yrkade att talan skulle avvisas och att klagandena skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Den 18 mars 1996 inkom klagandena med yttranden över invändningen om rättegångshinder. Förstainstansrätten beslutade den 29 maj 1997 att invändningen skulle prövas i samband med att talan prövades i sak. Klagandena gjorde gällande att de hade ett berättigat intresse av att få saken prövad eftersom den ifrågasatta förordningen angick dem, inte enbart på grund av vissa egenskaper som var utmärkande och unika för dem, utan även på grund av den faktiska situation som rådde då förordningen antogs och som särskilde dem i förhållande till alla andra personer. Vidare framhöll klagandena de negativa konsekvenser som förstainstansrättens eventuella ogillande av deras talan skulle medföra. Om

klagandena nekades att få saken prövad, skulle de berövas sina möjligheter att försvara sig mot den ifrågasatta förordningen, eftersom det inte fanns någon möjlighet att väcka talan vid spanska domstolar. De begärde därför att förstainstansrätten skulle pröva deras talan i sak och bifalla den samt förplikta rådet att ersätta kostnaderna i anledning av invändningen om rättegångshinder.

16 Xunta de Galicia framställde liknande yrkanden i sin interventionsinlaga. Med åberopande av dels fiskets betydelse för den autonoma regionen Galicien, dels den ifrågasatta förordningens ekonomiska verkningar för klagandenas intressen, begärde Xunta de Galicia att förstainstansrätten skulle ta upp klagandenas talan till prövning i sak och ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen samt slå fast att det bilaterala avtalet om fiske, som låg till grund för förordningen, inte får tillämpas.

Det överklagade beslutet

17 Genom det överklagade beslutet avvisade förstainstansrätten talan.

18 I punkterna 27—36 i det överklagade beslutet uttalade förstainstansrätten för det första att den ifrågasatta förordningen var en rättsakt med allmän giltighet. Rätten framhöll i punkt 28 i det överklagade beslutet att förordningen "är tillämplig utan åtskillnad på samtliga fartyg som för en medlemsstats flagg eller är registrera[de] i en medlemsstat som faktiskt fiskar, eller skulle kunna fiska, liten hälleflundra inom [NAFO:s delområden 2 och 3]".

19 Vidare uttalade förstainstansrätten i punkterna 37—71 i det överklagade beslutet att den ifrågasatta förordningen inte berörde de 28 klagande skeppsredarna personligen, och i punkterna 72—75 i det överklagade beslutet att den inte heller berörde de tre skeppsredarsammanslutningarna personligen. Vid en analys av den

ifrågasatta förordningen mot bakgrund av relevant rättspraxis från domstolen, särskilt dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet (REG 1991, s. I-2501), samt av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-141), fann förstainstansrätten att förordningen inte berörde Area Cova m.fl. på grund av vissa utmärkande egenskaper som de hade eller på grund av omständigheter som, med avseende på förordningen, särskilde dem från alla andra personer.

20 Beträffande den anförda invändningen om att det bilaterala avtalet om fiske skulle vara rättsstridigt, erinrade förstainstansrätten därefter i punkt 78 i det överklagade beslutet om att en sådan invändning, som kan göras med stöd av artikel 184 i EG-fördraget (nu artikel 241 EG), endast kan utövas på ett accessoriskt sätt, och att artikel 184 i fördraget inte kan åberopas då det inte föreligger rätt att väcka talan i sak. Eftersom förstainstansrätten fann att talan om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen inte kunde tas upp till sakprövning, kunde den inte heller i sak pröva invändningen om att det bilaterala avtalet om fiske skulle vara rättsstridigt.

21 Vad slutligen beträffade argumentet att förstainstansrättens vägran att ta upp klagandenas talan till sakprövning skulle beröva dem deras möjlighet att försvara sig mot den ifrågasatta förordningen och därigenom kränka deras grundläggande rätt till domstolsprövning, vilken slås fast i artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, uttalade förstainstansrätten i punkterna 81—85 i det överklagade beslutet att fartyg som för spansk flagg får fiska på det fria hav som inte är underställt spansk jurisdiktion endast om det först har utfärdats ett tillfälligt fisketillstånd där det anges både på vilket område och under vilken tid fiske får utövas. Då dessa tillstånd förföll när förordning nr 2565/95 trädde i kraft — eftersom det i denna konstaterades att den gemenskapskvot som hade fastställts genom den ifrågasatta förordningen hade förbrukats och fiskestopp därmed infördes för liten hälleflundra — hade klagandena möjlighet att av de spanska myndigheterna begära att dessa skulle utfärda nya tillstånd för att få fortsätta att fånga denna fisk under år 1995 i de berörda områdena, trots att gemenskapskvoten förbrukats, och att i förekommande fall väcka talan vid nationell domstol för att ifrågasätta giltigheten av eventuella beslut om avslag på ansökningarna och erhålla uppskov med verkställigheten av dessa. Förstainstansrätten framhöll i detta avseende att inget skulle ha hindrat klagandena från att inom ramen för dessa nationella

förfaranden ifrågasätta giltigheten av den gemenskapslagstiftning som hade valts som grund för att anta eventuella beslut om avslag och således tvinga den nationella domstolen att uttala sig om samtliga invändningar som anförts i detta avseende, i förekommande fall efter en begäran till domstolen om förhandsavgörande för att bedöma bestämmelsernas giltighet.

Överklagandena

22 Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia har anfört två respektive tre grunder till stöd för sina överklaganden, som har skrivits in under målnummer C-300/99 P respektive C-388/99 P, och yrkat att det överklagade beslutet skall upphävas.

23 Genom beslut av domstolens ordförande av den 10 februari 2000 förenades målen C-300/99 P och C-388/99 P med avseende på det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

24 Som första grund i målen C-300/99 P och C-388/99 P har klagandena åberopat att förstainstansrätten gjorde en felaktig tillämpning av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) när den ansåg att den ifrågasatta förordningen var en rättsakt med allmän giltighet, eftersom förordningen enligt Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia har begränsad giltighet och är tillämplig på en särskild grupp av ekonomiska aktörer som lätt kan identifieras.

25 Area Cova m.fl. har i detta hänseende särskilt gjort gällande att fiske av liten hälleflundra är en näring som helt styrs av strikta förutsättningar avseende program, investeringar, förberedelser och beviljande av administrativa tillstånd. Xunta de Galicia har för sin del framhållit att det framgår av motiveringen till den ifrågasatta förordningen att den har samma egenskaper som ett beslut.

26 Som andra grund i mål C-300/99 P och tredje grund i mål C-388/99 P har Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia åberopat att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten då den inte tog upp klagandenas talan till prövning i sak, eftersom dessa därigenom berövades ett verksamt rättsligt skydd, något som strider mot artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna jämförd med artikel F 2 i Fördraget om Europeiska unionen (nu artikel 6.2 EU i ändrad lydelse).

27 Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia har i detta avseende hävdat att det rättsmedel som finns i artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) är otillfredsställande. Att begära förhandsavgörande är inte någon rättighet för klaganden, utan endast en möjlighet för den nationella domstolen. Dessutom medför detta rättsmedel att förfarandet förlängs avsevärt. Den talan som avses i artikel 173 i fördraget är således enligt klagandena det enda rättsmedel som är lämpligt när det gäller att angripa en gemenskapsförordning som berör en enskild direkt och personligen.

28 Som andra grund i mål C-388/99 P har Xunta de Galicia slutligen hävdat att förstainstansrätten har gjort en felaktig tillämpning av artikel 173 i fördraget genom att anse att den ifrågasatta förordningen inte har tillkommit genom maktmissbruk, vilket klaganden hade hävdat, eftersom det syfte som anges som motivering till förordningen — att bevara fiskeresurser — enligt denna klagande är ett helt annat än förordningens författares verkliga syfte, nämligen att lösa en fiskekonflikt med Kanada.

29 Rådet har i sin svarsskrivelse yrkat att de två överklagandena skall avvisas, eftersom de är författade i allmänna ordalag och i huvudsak rör sakfrågor som förstainstansrätten redan har avgjort.

30 Beträffande den första grunden i målen C-300/99 P och C-388/99 P, överträdelse av artikel 173 i fördraget, har rådet inledningsvis anfört att Area Cova m.fl. och

Xunta de Galicia har begärt att domstolen skall göra en ny bedömning av sakomständigheter som de redan har åberopat vid förstainstansrätten till stöd för att de berördes personligen av den ifrågasatta förordningen, vilket domstolen enligt rådet inte har behörighet att göra, eftersom överklagandet skall vara begränsat till rättsfrågor.

31 Beträffande den andra grunden i mål C-300/99 P och den tredje grunden i mål C-388/99 P, avsaknad av verksamt rättsligt skydd, har rådet vidare hävdat att förstainstansrätten i det överklagade beslutet klart har visat att det finns lämpliga rättsmedel för klagandena. Enligt rådets mening skall denna analys av det spanska förvaltnings- och domstolssystemet betraktas som ett fastställande av de faktiska omständigheterna, som sålunda inte kan överklagas.

32 Beträffande den andra grunden i mål C-388/99 P, maktmissbruk, har rådet slutligen anfört att överklagandet skall vara begränsat till rättsfrågor som har samband med de frågor som har behandlats i det överklagade beslutet. Grunden i fråga avser emellertid inte någon sådan fråga.

Domstolens bedömning

33 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna för domstolen kan domstolen vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla ett överklagande genom motiverat beslut, utan att inleda det muntliga förfarandet, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet är uppenbart ogrundat.

34 I detta hänseende erinrar domstolen inledningsvis om att ett överklagande enligt artikel 225 EG och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos förstain-

stansrätten, på rättegångsfel som kränker klagandens intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se särskilt dom av den 16 mars 2000 i mål C-284/98 P, parlamentet mot Roland Bieber, REG 2000, s. I-1527, punkt 30).

35 I artikel 112.1 första stycket c i rättegångsreglerna för domstolen anges att ett överklagande skall innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som klaganden åberopar.

36 Det framgår av de ovannämnda bestämmelserna att överklagandet endast kan avse en prövning av om rättsregler har åsidosatts och inte en bedömning av de faktiska omständigheterna. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter (se särskilt domen i det ovannämnda målet parlamentet mot Roland Bieber, punkt 31).

37 Det framgår vidare av dessa bestämmelser att det i ett överklagande med yrkande om upphävande av ett beslut klart skall anges på vilka punkter beslutet ifrågasätts samt de exakta rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet och som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, och som bland annat avser omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har underkänt, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se särskilt beslut av den 9 juli 1998 i mål C-317/97 P, Smanor m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-4269, punkterna 20 och 21, samt dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkterna 34 och 35).

Den första grunden i mål C-300/99 P

38 Den första grund som har anförts av Area Cova m.fl. angående förstainstansrättens bedömning av villkoren för att talan om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen skall kunna tas upp till sakprövning uppfyller inget av de krav som anges i punkterna 34—37 i förevarande beslut.

39 För det första har nämligen Area Cova m.fl. i stort sett endast upprepat de grunder och argument som de hade anfört vid förstainstansrätten utan att ange på vilket sätt det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet.

40 För det andra är denna grund en begäran om att domstolen skall ompröva den bedömning av de faktiska omständigheterna som förstainstansrätten har gjort avseende huruvida den krets som den ifrågasatta förordningen riktar sig till är öppen eller sluten. Denna bedömning kan dock inte överklagas.

41 Det är således uppenbart att överklagandena inte kan prövas på den första grunden i mål C-300/99 P.

Den första grunden i mål C-388/99 P

42 Xunta de Galicia har i samband med sin första grund, som även denna avser förstainstansrättens bedömning av villkoren för att talan om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen skall kunna tas upp till sakprövning, angripit förstainstansrättens konstaterande i punkt 35 i det överklagade beslutet, där det anges att "[e]n rättsakts karaktär av förordning... inte [avgörs] av de vetenskapliga eller politiska skäl som lett till att den antagits, utan av den omständigheten att dess tillämpningsområde, som i förevarande fall, anges på ett generellt

och abstrakt och således objektivt sätt". Enligt Xunta de Galicia kan emellertid det verkliga motivet till att en rättsakt har antagits, som i förevarande fall, avslöja att rättsakten saknar normativ karaktär.

43 I detta avseende konstaterar domstolen att förstainstansrätten inte gjorde någon felaktig rättstillämpning när den utgick från den ifrågasatta förordningens allmänna och abstrakta tillämpningsområde som kriterium för att bedöma dess karaktär.

44 Inte heller stämmer Xunta de Galicias påstående att förstainstansrätten vägrade att tillmäta motivet till den ifrågasatta förordningen någon som helst betydelse vid bedömningen av om den hade allmän giltighet eller ej. Förstainstansrätten gjorde nämligen uttryckligen en sådan prövning i punkterna 56—58 i det överklagade beslutet.

45 Det är således uppenbart att överklagandena inte kan vinna bifall på den första grunden i mål C-388/99 P.

Den andra grunden i mål C-300/99 P och den tredje grunden i mål C-388/99 P

46 Grunden att inget verksamt rättsligt skydd finns, som har anförts av både Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia, kan delas in i tre delar.

47 Som första delgrund har Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia bestritt förstainstansrättens påstående i punkt 85 i det överklagade beslutet att systemet

för rättsligt skydd i Spanien ger klagandena en verksam möjlighet att bestrida den ifrågasatta förordningens giltighet.

48 I detta hänseende konstaterar domstolen dels att Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia i denna del har upprepat de argument som de anförde vid förstainstansrätten utan att ange på vilket sätt förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning, dels att det rör sig om förstainstansrättens fastställande av faktiska omständigheter, som inte kan bestridas i ett mål om överklagande.

49 För övrigt har Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia inte genom sin argumentation eller genom handlingarna i målet visat att förstainstansrätten har missuppfattat de uppgifter som den har utgått från vid sin bedömning, varför det är uppenbart att överklagandena inte kan prövas på den första delgrunden.

50 Som andra delgrund har Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia påstått att förstainstansrätten har framställt begäran om förhandsavgörande som ett "obligatoriskt" rättsligt skydd för enskildas intressen, emedan detta rättsmedel är avhängigt den nationella domstolens bedömning och aldrig kan vara en rättighet för klaganden.

51 I detta hänseende konstaterar domstolen att förstainstansrätten ingalunda har hänvisat till begäran om förhandsavgörande som ett "obligatoriskt" rättsmedel, utan tvärtom uttryckligen i punkt 85 i det överklagade beslutet har uttalat att den nationella domstolen, för det fall klagandena väckte talan där, skulle vara tvungen att uttala sig om giltigheten av den gemenskapslagstiftning som låg till grund för att anta besluten om vägran att utfärda nya fisketillstånd, "i förekommande fall efter att en begäran om förhandsavgörande hänskjutits till domstolen för att bedöma giltigheten".

52 Det valda uttrycket visar tydligt att en sådan begäran inte med säkerhet skulle framställas, varför det är uppenbart att överklagandena inte kan vinna bifall på den andra delgrunden.

53 Som tredje delgrund har Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia påstått att ett system för rättsligt skydd inte är verksamt om det tvingar enskilda att först väcka talan i nationella domstolar för att ifrågasätta tillämpningen av en gemenskapsförordning, med möjlighet till begäran om förhandsavgörande av giltigheten. Eftersom en sådan begäran är rent hypotetisk, och eftersom det rättsliga förfarandet är mycket tungrott, uppfyller detta rättsmedel inte kraven på ett verksamt rättsligt skydd i artikel 6 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna jämförd med artikel F 2 i Fördraget om Europeiska unionen. Ett sådant skydd kan Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia enligt deras egen uppfattning endast tillförsäkras genom en direkt talan, väckt enligt artikel 173 i EG-fördraget.

54 I detta hänseende konstaterar rätten att enskildas möjlighet att åtnjuta rättsligt skydd genom att väcka talan vid nationella domstolar, som har möjlighet att besluta om interimistiska åtgärder och att, i förekommande fall, begära förhandsavgörande, som har beskrivits i punkt 85 i det överklagade beslutet, utgör själva kärnan i gemenskapens system för rättsligt skydd. Utöver möjligheten, för dem som uppfyller fördragets villkor för att få väcka talan, att få gemenskapernas rättsakter prövade genom att väcka talan om ogiltigförklaring vid gemenskapsdomstolarna, har de enskilda nämligen tillgång till medlemsstaternas befintliga rättsmedel för att hävda sina rättigheter enligt gemenskapsrätten, med begäran om förhandsavgörande som en möjlighet till verksamt samarbete mellan de nationella domstolarna och Europeiska gemenskapernas domstol.

55 Vad beträffar argumentet att ett av dessa rättsmedel inte är verksamt i förevarande fall, konstaterar domstolen att denna omständighet — även om så vore fallet — inte kan motivera en ändring genom rättspraxis av det system av

rättsmedel och förfaranden som fastställts i artiklarna 173 och 177 i fördraget samt artikel 178 i EG-fördraget (nu artikel 235 EG) och som syftar till att åt domstolen anförtro granskningen av lagenligheten av institutionernas rättsakter. En sådan omständighet kan inte i något fall möjliggöra en prövning av talan om ogiltigförklaring som har framställts av en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller villkoren i artikel 173 fjärde stycket i fördraget (se beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 26, av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 38, och av den 12 oktober 2000 i mål C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa m.fl. mot rådet, REG 2000, s. I-8797, punkt 37). Det har således inte gjorts någon felaktig rättslig bedömning i detta hänseende i det överklagade beslutet.

56 Det är således uppenbart att överklagandena inte kan prövas på den första delgrunden och att de inte kan vinna bifall på någon av de andra delarna av den andra grunden i mål C-300/99 P och den tredje grunden i mål C-388/99 P avseende avsaknaden av ett system för verksamt rättsligt skydd.

Den andra grunden i mål C-388/99 P

57 Vad slutligen beträffar grunden maktmissbruk, som Xunta de Galicia har anfört, konstaterar domstolen att grunden avser saken i målet. Eftersom domstolen inte har upphävt det överklagade beslutet, skall talan avseende saken i målet under alla omständigheter avvisas, och det är därmed uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

58 Av anförda skäl skall överklagandena ogillas, eftersom det är uppenbart att de i vissa delar inte kan upptas till prövning och i övriga delar är ogrundade.

Rättegångskostnader

59 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i förfarandet om överklagande enligt artikel 118 i samma regler, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandena ogillas.

2) Area Cova m.fl. och Xunta de Galicia skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 1 februari 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på fjärde avdelningen